

Hồi 17

Phượng Tường Đoạn kiếm Tình Ma Tẩu Thiên Mụ Nam Cung khai Giáo Tông

Trời đang chính ngọ, bỗng mây đen vần vũ, sấm sét đầy trời. lát sau, cơn mưa đổ xuống như trút nước. Chỉ còn hơn mười dặm là đến tổng đàn Thanh Long Bang nên ba người giục ngựa phi mau. Ngoài trăm trượng đã nghe tiếng hò hét, quát tháo và tiếng vũ khí chạm nhau ghê rợn. Bọn Thiên Vũ giật mình, thúc tuấn mã phi nước đại.

Dưới cơn mưa tầm tã, cuộc chiến giữa phe Hồng Giáo và quần hùng Trung Nguyên vô cùng quyết liệt. Thiên Vũ dừng cương, đưa mắt quan sát thấy Nhị Tuyệt Nhân Ma, Chung Nam Sơn Chủ đang bị Triệu Bá Câu áp đảo. Dường như lão không còn sợ độc của Nhị Tuyệt Nhân Ma nữa.

Các cao thủ khác như phụ tử Bang Chủ Thanh Long Bang, Thanh Hải Thần Tăng, Quán Hưu, Thương Tâm Kiếm đang vất vả chống đỡ với bốn lạt ma bản lãnh cao cường. Hai trăm thủ hạ Thần Dao Đường và một trăm thủ hạ Thất Tinh Đường có vẻ khá hơn. Nhờ khổ công rèn luyện, đao pháp của họ vô cùng lợi hại khiến bọn lạt ma phải thất điên bát đảo. Bên cạnh đó, hơn ba trăm cao thủ các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Lôn, Điểm Thương, Nga Mi cũng đang liều chết với bọn lạt ma.

Tần Thao Ngọc nói nhỏ:

- Tướng công. Bốn lão lạt ma kia chính là Tứ Đại Thiên Vương của Hồng Giáo, võ công rất cao cường.

Thiên Vũ bảo nàng lấy khăn bịt mặt, đến hỗ trợ cho bọn Quán Hưu, còn chàng sẽ đấu với Triệu Bá Câu.

Thiên Vũ tung mình khỏi lưng ngựa, rú lên một tiếng như rống ngấm, bay đến tấn công Bá Câu. Nhị Tuyệt Nhân Ma và Chung Nam Sơn Chủ thở phào rút lui. Triệu Bá Câu không ngờ gặp lại chàng ở đây nên vô cùng kinh hãi. Lão vận toàn lực xuất chiêu Cô Lô Táng Thiên. Kiếm ảnh trùng trùng bủa đến. Chàng cười nhạt, vung kiếm đón chiêu. Mối hận thù trong lòng chàng trào dâng như sóng biển. Thiên Vũ quyết không

tha cho kẻ thù đã giết phụ thân mình. Nhưng Triệu Bá Câu có bản lãnh thông thần, lẽ nào dễ bị khuất phục.

Lão tận dụng pho khinh công U Linh Thân Pháp, chập chờn như bóng ma, né tránh kiếm chiêu, rình rập cơ hội tấn công. Thiên Vũ cũng biết lão mặc bảo y nên khó mà đả thương được nên âm thầm tính toán.

Từ lúc Thiên Vũ và Tần Thao Ngọc tham chiến, cục diện đã khác hẳn. Tứ Đại Thiên Vương đang ở thế thượng phong bỗng rơi vào tuyệt lộ. Thiếu nữ bịt mặt này dường như biết rõ lộ số võ công của họ nên dễ dàng hóa giải. Thao Ngọc vì tình nghĩa sư đồ với Mật Tông nên không dám đả thương họ nhưng đường kiếm của nàng đã khống chế bốn cây thiền trượng khiến họ phải lúng túng trước sự tấn công của bốn người kia.

Trận địa thứ ba đang cân bằng nhưng sự có mặt của Nhị Tuyệt Nhân Ma và Chung Nam Sơn Chủ đã thay đổi tình hình. Phe Hồng Giáo bắt đầu lâm vào thế bí.

Thiên Vũ ỷ vào Kim Thân Thần Công nên không nhận bảo y của Huệ Chi. Chàng lại có tiểu đao sắc bén vô song nên không coi Triệu Bá Câu ra gì. Đã hơn trăm chiêu mà vẫn chưa giết được cừu nhân, Thiên Vũ động nộ vung tay phóng trường kiếm vào đối thủ rồi rút tiểu đao xông đến xuất chiêu Thiên Kiếm Luân Hồi.

Triệu Bá Câu đã từng thọ thương dưới chiêu này nên rất kinh sợ. Lão phiêu thân lùi lại hơn trượng. Thiên Vũ bám theo như bóng với hình. Tả thủ xạ một đạo Kim Hành Chỉ vào thân dưới đối phương. Triệu Bá Câu tung mình theo thế Nhất Hạc Xung Thiên né tránh. Thiên Vũ vỗ liền ba đạo chưởng phong sấm sét. Lão ác tặc đang ở trên không, đành phải tiếp chiêu. Tiếng chưởng kinh chạm nhau như sấm nổ.

Triệu Bá Câu văng ngược trở lên, vung kiếm chụp xuống như thiên la địa võng. Chàng gầm lên như mãnh hổ, xuất một đạo chưởng phong mạnh như núi Thái nhưng lại cách thân đối phương một thước. Lão chưa kịp ngừng thì chưởng kinh đã quay lại đập vào hậu tâm. Dù có bảo y nhưng lực đẩy cũng làm Triệu Bá Câu rơi nhanh hơn dự kiến. Do đó kiếm chiêu chỉ mới nửa đường đã chạm mặt địch nhân.

Thiên Vũ không bỏ lỡ cơ hội, dùng chiêu Tuyệt Mệnh Kiếm Pháp của Liễu Tông Nguyên. Không phải vì chiêu thức ảo diệu, uy lực hơn các chiêu khác trong Bát Nhã Tâm Kiếm mà vì nó thích hợp nhất. Kiếm chiêu chỉ là cái vỏ của kiếm đạo, khi đã đạt đến cảnh giới chiêu tùy tâm nhi phát, thức tùy ngộ nhi an.

Triệu Bá Câu thấy chàng bỏ trường kiếm mà dùng tiểu đao, tất phải nhận ra thanh đao xấu xí này là thần vật hiếm có. Lão kinh hoàng, biết mình thất thế, khó mà thoát chết. Nhưng Tình Ma là kẻ gian hoạt nhất đời. Trong lúc nguy hiểm vẫn không loạn động. Lão cắn đầu lưỡi, vận công phun làn mưa máu vào mặt địch thủ.

Thiên Vũ dù tài ba quán thế cũng không ngờ lão dùng đến chiêu này. Theo bản năng tự vệ, chiêu thức của chàng chậm lại nên chỉ chặt gãy được thanh kiếm của đối phương và một mảnh da trước ngực.

Triệu Bá Câu rơi xuống đất, nén đau, tung mình tẩu thoát. Đám đạt ma thấy chủ tướng đào vong, không còn tinh thần chiến đấu cũng rút lui.

Thiên Vũ lại một lần nữa để kẻ thù trốn thoát, lòng vô cùng giận dữ. Nhưng tự an ủi rằng lưới trời lồng lộng nên bình thần trở lại.

Kiểm điểm nhân mã, phe quần hào tử nạn hơn trăm như phe Hồng Giáo thiệt hại gấp đôi.

Thanh Long Bang Chủ Triệu Xướng mừng rỡ vỗ vai chàng:

- Nếu Thiên Vũ không có mặt kịp thời thì e chúng ta đã đại bại. Bản lãnh của Triệu Bá Câu thật đáng sợ.

Quần hào kéo nhau về tổng đàn. Thiên Vũ vừa giới thiệu Tần Thao Ngọc xong thì một bang chúng Thanh Long Bang lên bẩm báo:

- Cung bẩm Bang Chủ, trong đám tử thi phe địch có một lạt ma còn sống, xin thỉnh ý Bang Chủ.

Triệu Xướng quay sang nhìn chàng hỏi ý. Thiên Vũ bảo gã thuộc hạ:

- Người mau đưa tên lạt ma ấy vào hậu sảnh cứu chữa. Khi hẳn lành bệnh hãy dẫn lên gặp chúng ta.

Thiếu Bang Chủ Triệu Tử Ngang thét thuộc hạ bày đại yến mừng thắng trận. Mọi người tấ m gọi, chữa thương xong liền ra dự đại yến.

Chung Nam Sơn Chủ cười hỏi Thiên Vũ:

- Hiền tế lần này đến Lã Sa đã thu hồi được chân kinh chưa?

Chàng gạt đầu, vòng tay đáp:

- Tiểu tế gặp may nên đã hoàn thành trọng trách.

Chàng bèn kể lại cái chết thảm khốc của Vô Tình Kiếm Liễu Tông Nguyên và việc mình được Liễu Bảo An nhận làm nghĩa tử, giúp đỡ chàng xâm nhập Bồ Đà La Tự.

Quần hào nhìn Thao Ngọc khép nép bên chàng, cười thầm trong bụng. Nhị Tuyệt Nhân Ma cười ha hả nói:

- Thiên Vũ có số đào hoa nên đi đâu cũng được nữ nhân chiếu cố. Sau này không chừng còn vượt cả lão phu.

Cử tọa cười âm lên. Thao Ngọc thẹn thùng, mặt đỏ như hoa đào, trông càng bội phần diễm lệ,

Triệu Bang Chủ tuổi đã hơn thất tuần nhưng hào khí lẫm lẫm, sang sảng nói:

- Chúng ta và Hồng Giáo đã đụng nhau sáu trận nhưng chưa lần nào thua thiệt. Đó là nhờ nhân thủ Thất Tinh Đường và Thần Dao Đường vô cùng kiên dũng. Năm người bọ lão phu cầm chân Triệu Bá Câu để họ tiêu diệt bọn lụt ma. Nhưng hôm nay đột nhiên lại xuất hiện bốn lão Tứ Đại Thiên Vương làm chúng ta lúng túng.

Nhị Tuyệt Nhân Ma hỏi Thao Ngọc:

- Tần tiểu thư là đệ tử của Hoạt Phật vậy có biết tại sao Triệu Bá Câu sau này lại không còn sợ độc kỹ của ta nữa không?

Nàng thở thê đáp:

- Kính bả Đổng tiên bối, họ Triệu đã mượn được viên Tỳ Độc Châu của Bồ Đà La Tự.

Thanh Hải Thần Tăng cũng nâng chén cạn, hỏi băng quơ:

- Lão nạp chỉ thắc mắc là sao không thấy mặt Thiên Trì Tẩu và Tỳ Ngộ Động Chủ Hàn Cán.

Thiên Vũ giật mình nói:

- Sự vắng mặt này quả là đáng ngờ. Như chúng ta đã dự đoán, Triệu Bá Câu còn một cơ sở bí mật nữa. Nếu Thiên Trì Tẩu thống lĩnh lực lượng này tấn công Kiếm Minh thì quả là tai hại.

Nhật Phi Hồ lên tiếng:

- Sao chư vị không sử dụng Thập Bát Cương Thi đánh lại Triệu Bá Câu?

Dạ Miêu Nhi ngượng ngùng đáp:

- Tình Ma cũng biết thần chú điều khiển. Đám Cương Thi ra trận chẳng biết nghe lời ai, đành phải cho chúng trấn giữ tổng đàn.

Thiên Vũ suy nghĩ rồi hỏi Triệu Tử Ngang:

- Triệu huynh, tổng đàn có thợ rèn giỏi không?

Triệu Tử Ngang gật đầu:

- Bổng bang có hàng trăm thương thuyền, xe ngựa nên phải có lò rèn lớn để sửa chữa. Vũ đệ cần thợ rèn làm gì?

- Thập Bát Cương Thi không sợ đao kiếm, võ công lợi hại, chỉ có một yếu điểm nơi huyết Bách Hối trên đỉnh đầu. Nay chúng ta chụp mũ thép dày lên đầu Cương Thi thì Triệu Bá Câu cũng phải chịu thua. Về phần thần chú điều khiển thì tiểu đệ đã có cách để khắc phục.

Mọi người đều khâm phục sự bày bố của Thiên Vũ.

Ba ngày sau, mười tám chiếc mũ thép đã làm xong. Thiên Vũ vận thần công chiếu đôi nhãn thần vào từng tên, sửa đổi câu khẩu quyết khống chế tâm linh. Xong xuôi, chàng truyền lại cho Dạ Miêu Nhi và bảo gã áp dụng thử. Quả nhiên Thập Bát Cương Thi rầm rập tuân lời.

Chiều đến, các trinh sát Cái Bang báo rằng lực lượng lạt ma đã rút hết khỏi địa phận Cam Túc đi về phía Thanh Hải.

Quần hào họp bàn cách đối phó trước diễn biến mới này, sợ Triệu Bá Câu dùng kế nghi binh. Thiên Vũ quyết định rút năm mươi đao thủ Thất Tinh Đường, theo mình trở về Kiếm Minh. Nếu Triệu Bá Câu trở lại thì đã có Thập Bát Cương Thi ứng tiếp. Lực lượng bạch đạo sẽ góp sức với Thanh Long Bang khi hữu sự. Ý kiến này được tán thành.

Sáng ngày mười hai tháng mười, Thiên Vũ, Phi Hồ và Thao Ngọc đi trước. Tân Long sẽ dẫn một nửa nhân thủ Thất Tinh Đường đi sau.

Hơn mười ngày mới về đến Cối Kê. Đứng bên này sông Hán Thủy, thấy tổng đàn Kiếm Minh còn nguyên vẹn, lòng chàng vui mừng khôn xiết. Thuyền của Kiếm Minh mau chóng đưa bọn Thiên Vũ sang sông. Toàn bộ những tay đầu não của Kiếm Minh đang tụ tập trong đại sảnh. Long Nữ mừng rỡ nói:

- Chúng ta đang định cho chim câu gọi Vũ nhi về, ngờ đâu người lại có mặt đúng lúc.

Thiên Vũ vòng tay chào mọi người rồi giới thiệu Tân nương:

- Bẩm tam vị nhân gia, đây là Tân Thao Ngọc, đã cùng hài nhi kết duyên tần tẫn.

Năm vị thiếu phu nhân này giờ đã thâm đoán ra trượng phu lại có thêm lục phòng, lòng không được vui.

Thao Ngọc ngượng ngùng sụp xuống:

- Túc nữ khấu kiến ba vị nhân gia cùng chư vị trưởng bối.

Nàng lại hướng về năm nữ nhân, run rẩy thi đại lễ:

- Tiểu muội cúi lạy chư vị đại thư, xin xót thương phận hồng nhan mà thu nạp.

Yến Vân là người hiền lành, nhân hậu, thấy những giọt nước mắt sợ hãi trên mặt Thao Ngọc liền thương xót, bước đến đỡ nàng lên an ủi:

- Ngọc muội đừng quá sợ hãi. Tướng công của chúng ta là bậc kỳ nam tử, tài mạo phi phàm, tránh sao khỏi chuyện đa thê. Chẳng qua duyên phận đẩy đưa cho chị em ta cùng thờ một chồng.

Thao Ngọc vẫn thường tự hào mình là đệ nhất mỹ nhân nên có phần tự tin. Nay thấy năm vị thiếu phu nhân đều sắc nước hương trời bèn sinh lòng lo sợ. Nhất là Huệ Chi, nhan sắc và uy lực vượt hẳn nàng.

Yến Vân đã chấp thuận thì bốn nàng kia cũng chẳng thể hẹp hòi. Họ đến bên người mới vỗ về, đưa vào hậu sảnh thăm Sơn nhi và tâm sự.

Lục mẫu mắng yêu ái tử:

- Vũ nhi khéo đa mang. Nếu còn thêm lần nữa thì chúng ta sẽ đánh đòn ngươi.

Thiên Vũ áy náy vòng tay thưa:

- Bẩm mẫu thân, mỗi nhân duyên này có nhiều uẩn khúc, chẳng phải do hài nhi hiếu sắc mà thành. Sau này sẽ kể cho tam vị nhân gia tường.

Lục Thám Vi vượt hàm râu bạc trắng, cười xòa:

- Số Vũ nhi đào hoa, hồng loan hữu mệnh, dù không hiếu sắc cũng khó tránh chuyện đa thê. Đừng trách y tội nghiệp.

Điểm Thương Nhất Kiếm Trương Hoàn tán thành:

- Đúng vậy. Giờ chúng ta bàn đến đại sự võ lâm, bỏ qua chuyện thê thiếp của Vũ nhi.

Thiên Vũ giật mình hỏi lại:

- Chẳng hay giang hồ có diễn biến mới gì nghiêm trọng?

Long Nữ hăng giọng kể:

- Trong võ lâm vừa xuất hiện một giáo phái mới có tên là Thần Giáo. Tổng đàn của họ đặt tại núi Thiên Mục bên bờ Âu Giang, phía nam phủ Chiết Giang, giáp với Phúc Kiến. Đệ tử Cái Bang báo về tổng đàn rằng đã thấy Thiên Trì Tẩu và Hàn Cán trong vùng này. Chúng ta và các giáo phái khác vừa nhận được thiệp mời dự lễ khai đàn. Không ai biết lai lịch của Thần Giáo nhưng qua thân pháp quý dị của bọn giáo đồ, Bang Chủ Cái Bang đã nhận định có thể là đệ nhất ma đầu Quỷ Ảnh Ma Dao. Nếu Triệu Bá Câu cấu kết với Thần Giáo thì võ lâm tất sẽ nổi phong ba, kiếp sát trùng trùng.

Thiên Cơ Thư Sinh Khúc Vệ tiếp lời:

- Từ nay đến ngày diễn ra lễ khai giáo chỉ còn vừa một tháng. Chúng ta phải có kế hoạch rồi lên đường ngay mới kịp.

Thiên Vũ trầm ngâm rất lâu rồi mới đáp:

- Dù sao đi nữa thì Thần Giáo vẫn chưa bộc lộ dã tâm. Công địch của võ lâm hiện nay vẫn là Tình Ma và Hồng Giáo phía tây. Vài ngày nữa, hài nhi lên đường đến Chiết Giang thăm dò và sẽ đại diện Kiếm Minh tham dự lễ khai đàn lập giáo. Chư vị cần cảnh giác phòng vệ Kiếm Minh đề phòng Triệu Bá Câu tập kích.

Yến Vân dụ dàng nói:

- Tướng công. Thiếp nghe nói đất Chiết Giang có thành Hàng Châu là nơi phong cảnh xinh đẹp nhất Trung Nguyên. Sau này giang hồ lạng sóng, tướng công đưa bọn thiếp và Sơn nhi đến đó du ngoạn một phen.

Thiên Vũ sống với Yến Vân từ nhỏ nên tình thâm nghĩa trọng. Chàng âu yếm bảo:

- NƯớng tử chớ lo, ta hứa sẽ đưa các nàng đi khắp danh lam thắng cảnh của Trung Hoa. Nhưng lần này chưa biết lành dữ thế nào nên chỉ mình Huệ Chi võ công cao cường theo ta là đủ.

Sợ các nàng dâu không được vui, Long Nữ đỡ lời:

- Chuyển đi này vô cùng nguy hiểm, Vũ nhi quyết định như vậy là hợp lý.

Các nàng thấy mẹ chồng đã nói vậy, không còn dám đòi theo.

Trong ba ngày, Thiên Vũ vui đùa với tiểu hài nhi Thiên Sơn, lúc này đã được tám tháng và âu yếm các nương tử. Chàng tự biết mình có lỗi với Yến Vân nên rất ân cần. Huệ Chi tính tình khoáng đạt, cố tình nhường những ngày này cho các nàng kia. Nàng luôn có mặt bên Lục mẫu, Tiêu mẫu để hầu hạ, chuyện trò. Mấy tháng qua, nàng ra sức chỉ điểm võ công cho các thiếu phu nhân nên tình chị em rất đậm đà. Các bậc trưởng bối trong Kiếm Minh rất hài lòng với cách xử xử của Huệ Chi. Bao nhiêu thành kiến cũ tan biến hết, họ thậm phục Thiên Vũ có mắt tinh đời.

Sáng ngày hai mươi sáu tháng mười, Thiên Vũ, Huệ Chi và Phi Hồ lên đường đến Chiết Giang. Trời bắt đầu trở lạnh dù mưa như trút nước. Đường đi lầy lội và dơ bẩn nhưng vì muốn thanh thủ thời gian nên ba người không dùng đường thủy. Ngày đi, đêm nghỉ. Đến chiều ngày thứ bảy đã đến Tuyên Châu thuộc địa phận phủ Huy Châu, cách bờ Trường Giang hơn trăm dặm.

Nhật Phi Hồ chỉ ngọn núi cao mấy trăm trượng ở phía trước nói:

- Đây chính là ngọn Kình Đình Sơn. Chân núi có một khu rừng nhỏ nhưng rất nổi tiếng tên là Đào Nguyên Lâu. Có đủ mọi thứ khoáng lạc trên đời như khách điểm, rượu ngon, gái đẹp, đồ trường... còn là nơi mua bán những vật quý giá nhất thiên hạ.

Ngân Xuyên Mỹ Nhân cảm thấy thích thú bảo trưởng phu:

- Tướng công. Chúng ta vào đó xem thử cho thêm phần lịch duyệt.

Thiên Vũ cười mát bảo:

- Cũng được, nhưng phải hoá trang. Nếu không họ trưởng ta đến đấy để bán thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thì nguy to.

Huệ Chi cười sung sướng, vừa thẹn thùng, giả dò giận dỗi:

- Không ngờ tướng công lại đem thiếp ra đùa giỡn.

Thiên Vũ tự dịch dung thành Vô Tình Kiếm Liễu Tông Nguyên còn Huệ Chi nhờ Phi Hồ cải sửa một chút cho khác đi nhưng không làm mất đi vẻ đẹp chim sa cá lặn của mình. Nhật Phi Hồ thân hình nhỏ thó, chỉ thích hợp với vai tiểu đồng.

Cải trang xong, ba người thúc ngựa tiến về phía Đào Nguyên Lâu. Quả nhiên, đúng như lời Lăng Thu, trong cánh rừng vuông vức mỗi bề một dặm này có đủ thứ.

Gọi là rừng vì có hàng ngàn cây cổ thụ cao vút nhưng dưới bóng râm là mấy chục toà lâu các xinh đẹp, lộng lẫy.

Cổng chính cao hơn trượng, chiều ngang đủ để ba xe tứ mã đi song song. Con đường dẫn vào trong lát đá trắng. Hai bên là bãi cỏ xanh tươi, trồng hoa thơm rực rỡ. Các công trình được xây dựng dọc theo hai bên đường. Cách cổng hơn mười trượng là Đào Nguyên khách điểm bên tả và Đào Nguyên tửu quán ở bên hữu.

Bọn Thiên Vũ rẽ ngang vào khách điểm, chọn hai phòng thượng hạng. Chàng nhận ra bọn tiểu nhị đều là cao thủ. Tắm gội xong, ba người bước sang tửu quán đối diện để dùng bữa. Dù chỉ có một tầng nhưng rất rộng rãi, có thể bày đến hơn trăm bàn. Bốn bên không có tường để tửu khách có thể ngắm vườn hoa xinh đẹp ở chung quanh. Ngoài hoa thơm và cây cảnh còn có những hòn giả sơn cao hơn trượng, trông rất kỳ tú.

Chưởng quầy là một lão nhân đã lục tuần, râu tóc hoa râm nhưng lưng còn rất thẳng, dáng vóc phương phi, bệ vệ.

Liễu Tông Nguyên có biệt hiệu là Vô Tình Kiếm phần lớn là do dung mạo lạnh lùng cao ngạo nhưng bù lại, nhan sắc của Huệ Chi đã làm các thực khách phải điên đảo hồn vía.

Chưởng quầy đích thân bước ra đón tiếp:

- Tệ điểm vô cùng vinh hạnh được nhị vị chiếu cố.

Cơm rượu mau chóng được dọn lên. Huệ Chi uống vài chung, mặt ửng hồng trông càng quyến rũ. Nàng tự biết mọi người đang chiêm ngưỡng mình, lòng rất tự hào nhưng vẫn giữ ý, nhỏ nhẹ với trượng phu. Thiên Vũ cảm thấy nơi đây có nhiều điều khả nghi nên quyết định ở lại vài ngày để khám phá chân tướng.

Lúc tính tiền, lão chưởng quầy tươi cười bảo:

- Tệ lâu còn có đồ trường ở trong. Nếu công tử và phu nhân có nhã hứng thì xin đến đấy giải khuây.

Chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không thích đồ đen nhưng lại có thú sưu tầm bảo vật. Chẳng hay Vạn Bảo Các chùng nào mở cửa?

Chưởng quầy cắt hứng, gượng cười nói:

- Giữa giờ thìn sáng mai, Vạn Bảo Các có tổ chức một cuộc bán đấu giá rất lớn, kính thỉnh công tử tham gia.

Mới đầu canh nhưng ba người quay lại khách điểm nghỉ ngơi để bù lại những nhọc nhằn trên đường thiên lý.

Thiên Vũ hỏi Nhật Phi Hồ:

- Lãng đại ca nhận thấy có gì lạ ở nơi này không?

Gã mỉm cười móc ra một túi gấm nhỏ. Trong đó là một chiếc thẻ bài bằng bạc nhỏ hơn lòng bàn tay, hoa văn tinh xảo. Một mặt khắc hình thanh đao, mặt kia là số thập bát.

Chàng nhíu mày suy nghĩ rồi lẩm bẩm:

- Đào Nguyên Lô đã có hơn chục năm nay, sao lại liên quan đến Thần Giáo?

Huệ Chi lên tiếng:

- Theo ý thiếp, có thể chủ nhân Đào Nguyên Lô sau này mới đầu phục Thần Giáo. Không chừng đây chính là cơ sở thứ hai của Triệu Bá Câu.

Nhật Phi Hồ tán thành:

- Chi muội có lý. Đêm nay ta sẽ đi một vòng xem sao.

Gã tế nhị trở về phòng mình cho đôi uyên ương tâm sự.

Huệ Chi xa trương phu đã hơn ba tháng, nổi khao khát nhớ nhung tràn lên ánh mắt. Thiên Vũ cũng không thể cầm lòng khi nghe mùi u hương quen thuộc thoang thoảng. Chàng bước đến hôn lên đôi môi đang mời gọi. Huệ Chi run rẩy áp sát tấm thân rực lửa của mình vào cơ thể rắn chắc của tình quân. Ngoài tài mạo xuất chúng, chàng còn là người duy nhất ban cho nàng những cuộc ái ân nồng cháy.

Những mảnh vải đã không còn che lấp vẻ đẹp thiên nhiên của hai người. Đôi môi Thiên Vũ mơn man làn da ngà ngọc phơn phớt lông vàng của ái thể. Cảm giác hạnh phúc tràn ngập khiến Huệ Chi sung sướng đến sa lệt. Nàng nhận thức được rằng mình đã yêu và biết ơn Thiên Vũ đến dường nào.

Phần Thiên Vũ, chàng cũng tự biết trong sáu vị phu nhân thì chàng yêu Yến Vân và Huệ Chi nhiều nhất. Chàng đặt đầu nàng lên ngực mình rồi hỏi:

- Nương tử biết ta yêu ai nhất trong lúc này không?

Huệ Chi e thẹn lắc đầu. Thiên Vũ không nói thêm, đưa tay vuốt ve tấm lưng ong mềm mại.

Giữa canh hai, đôi uyên ương tắm rửa, thay áo, khêu sáng đèn rồi ngồi chờ tin của Phi Hồ. Hơn khắc sau, Lãng Thu xuất hiện, mặt mũi rất khó coi. Gã chụp lấy chung trà uống một hơi, thở phào nói:

- Nơi đây đáng gọi là hổ huyết long đàm. Xém chút nữa là ta đã mất mạng. Cao thủ ở đây đông như kiến, thân pháp lại linh diệu, nhanh nhẹn phi thường.

Huệ Chi rút thêm cho gã một chung rồi hỏi:

- Lãng đại ca đã khám phá được những gì?

- Ta vào đổ trường ở cuối đường và nhận ra khu vực phía sau lưng công trình này mới thực sự là cấm địa. Nơi ấy có toà đại viện và ba dãy tiểu xá. Cây cối chung quanh dường như bố trí theo trận pháp. Ta không vào được nên đành nhảy lên cây cổ thụ cao quan sát. Theo ta ước tính, tổng số nhân thủ của Đào Nguyên Lô không dưới bốn trăm người.

Thiên Vũ gật gù:

- Sáng mai, chúng ta đến Vạn Bảo Các và đổ trường xem trận thế rồi tối đến sẽ xâm nhập vào cấm địa. Chỉ cần lấy sạch ngân quỹ của chúng là coi như thành công một nửa.

Sáng hôm sau, dùng điểm tâm xong, ba người lững thững đi trên con đường lát đá, đến Vạn Bảo Các. Công trình này là một đại lâu ba tầng, xây theo hình lục giác, cạnh dài hai trượng. Trước mỗi cửa có hai đại hán mặc võ phục mang đao đứng gác. Tầng dưới trống trơn, không bày biện bất cứ vật dụng gì, chỉ có một cầu thang gỗ dẫn lên tầng thứ hai.

Tầng này có năm cánh cửa sổ lớn với song sắt bằng cổ tay và một cửa ra ngoài lan can đã khóa chặt. Giữa sảnh là chiếc bàn hình bán nguyệt, có người ngồi quay lưng lại phía cầu thang. Đó là một lão nhân mặc bạch bào. Trước mặt lão là những dãy đại ỷ dựa vào vách tường. Hiện đã có hơn bốn chục ghế có người ngồi, toàn là những đại nhân vật từ bốn phương đến dự.

Thấy hàng ghế trước bức vách mé đông còn trống, bọn Thiên Vũ ngồi xuống đấy.

Đã đến giờ khai mạc, lão nhân bạch bào đứng dậy, hắng giọng nói:

- Kính cáo chư vị, lão phu là Đoàn Luân, tổng quản Đào Nguyên Lô và cũng là người phụ trách Vạn Bảo Các. Lão phu xin nhắc lại quy củ giao dịch là mỗi món hàng do chư vị đem đến đấu giá, khi bán xong sẽ phải chịu một phí tổn khiêm tốn là năm phần trăm. Nếu là báu vật của Vạn Bảo Các thì người mua phải trả phí giao dịch. Xin mời chư vị bắt đầu.

Thiên Vũ âm thầm quan sát, thấy lão thần quang lấp lánh, thái dương nhô cao, chứng tỏ bản lãnh cao cường.

Một đại hán râu rồng, da mặt xạm đen, có vẻ là hào kiệt biển Đông, đứng dậy bước đến bàn bán nguyệt, đổ vào chiếc khay bạc một mớ ngọc trai, viên nào cũng lớn bằng hạt nhãn, phản chiếu ánh nắng trông rất hấp dẫn.

Gã sang sảng nói:

- Tại hạ là Ba Thượng Long Quách Giao ở Bột Hải, xin cung hiến chư vị ba trăm viên ngọc trai loại tốt nhất. Giá khởi đầu là ba ngàn lượng.

Nói xong, họ Quách trở về chỗ, giao cuộc đấu giá này cho Đoàn Luân điều khiển. Đoàn Luân hăng giọng, gõ thanh gỗ xuống mặt bàn nói:

- Ai trả hơn ba ngàn lượng xin giơ tay.

Một người ngồi sát vách tây lên tiếng:

- Tại hạ số mười hai xin trả ba ngàn hai trăm lượng.

Lăng Thu bảo nhỏ:

- Trên lưng ghế có ghi số, người mua không phải xưng danh mà chỉ đọc số ghế của mình. Như vậy Huệ Chi số năm mươi ba, Vũ đệ năm mươi hai còn ta năm mươi mốt.

Thiên Vũ gật đầu, quay sang hỏi Huệ Chi:

- Nàng có thích số ngọc trai đó không?

Huệ Chi lắc đầu:

- Châu báu ở Kiếm Minh làm đồ chơi cho Sơn nhi không hết, mua thêm làm gì?

Lát sau, số hai mươi tám mua được với giá ba ngàn năm trăm lượng. Đó là một chàng công tử mặt mũi xanh xao vì sắc dục, đang ôm kè kè một nữ nhân phong vận lẳng lơ. Đôi mắt gã như dán chặt vào Huệ Chi, không rời ra được.

Phi Hồ là tay tổ sư trong nghề trộm đạo nên đánh giá châu ngọc chẳng bao giờ sai cả. Gã thì thầm:

- Số ngọc trai ấy lớn nhỏ không đều, chỉ đáng giá ba ngàn hai trăm lượng.

Người thứ hai bước lên trình bảo vật của mình. Gã đặt vào mâm bạc một pho tượng Phật Thích Ca ngồi kiết đà bằng ngọc bích xanh biếc, rồi tự giới thiệu:

- Tại hạ là Dạ Trung Điều Nhân Hoài ở Yên Kinh. Xin mời chư vị thưởng lãm pho tượng Lục Ngọc Phật này. Đây là kỳ bảo truyền lại từ đời Đường, giá khởi đầu là một vạn lượng bạc.

Đoàn tổng quản cầm lên xem xét rồi xác nhận:

- Lão phu đảm bảo đây đúng là tượng cổ đời Đường, điêu khắc theo phong cách Kiên Đà La của Thiên Trúc.

Số bảy trả một vạn hai ngàn lượng. Số ba mươi hai trả một vạn năm ngàn lượng. Chàng công tử lúc nãy mua số ngọc trai lớn tiếng rao:

- Bốn công tử số hai mươi, trả hai vạn lượng.

Thiên Vũ biết gã muốn mua mặt với Huệ Chi nên thản nhiên cất tiếng:

- Số năm mươi hai trả ba vạn lượng.

Gã giật mình, định bỏ cuộc nhưng thấy mỹ nhân đang nhìn mình với vẻ khích lệ nên bấm bụng trả thêm:

- Số hai mươi, ba vạn năm ngàn lượng.

Thiên Vũ cười mát:

- Số năm mươi hai, bốn vạn lượng.

Huệ Chi tặng thêm cho tên công tử nụ cười chết người. Gã mê mẩn tâm hồn trước mị lực của đệ nhất mỹ nhân, buộc miệng:

- Số hai mươi, năm vạn lượng.

Thiên Vũ không trả thêm, giả dò bàn bạc với Phi Hồ. Đoàn tổng quản thấy không ai tham gia liền tuyên bố:

- Số hai mươi thắng cuộc với giá năm vạn lượng.

Lúc này gã công tử mới hoàn hồn, chợt nhớ mình đã mua pho tượng với giá gấp bốn lần giá thực. Gã nhăn nhó nói với họ Đoàn:

- Xin lỗi tổng quản, bốn công tử không đem đủ số bạc ấy.

Đoàn Luân lạnh lùng bảo:

- Công tử là thiếu gia của Hồ gia trang, phú quý nhất Huy Châu, chỉ cần viết cho lão phu một văn tự là đủ.

Hồ công tử nhăn nhó ngồi xuống nhìn Thiên Vũ với cặp mắt hận thù.

Cuộc đấu giá bán thêm vài món nữa là hết phần của khách. Bây giờ đến lượt Vạn Bảo Các đưa ra món hàng của mình. Ba món đầu tiên không làm chàng để ý. Món thứ tư lại là một thanh thần kiếm. Họ Đoàn rút trường kiếm ra khỏi vỏ, long trọng nói:

- Đây chính là thanh Mạc Tà nổi tiếng thiên hạ. Xin chư vị cứ việc xem xét kỹ lưỡng. Giá khởi đầu là một ngàn lượng hoàng kim.

Là cao thủ võ lâm, ai cũng muốn có được thần vật sắc bén trong tay. Dù giá khá cao nhưng mọi người đều hăm hở. Đoàn Luân dùng thanh Mạc Tà cắt nhỏ một thanh kiếm như cắt gỗ mục. Biểu diễn xong, lão mời từng người lên xem kiếm. Thiên Vũ là người sau cùng. Chàng ung dung uốn nhẹ lưỡi kiếm, buông ra để nghe tiếng ngâm rồi đặt xuống mâm.

Họ Đoàn thấy chàng tướng mạo hiên ngang, đường vệ, dăm bỏ ra vài vạn lượng bạc để trêu ghẹo Hồ công tử, lão tươi cười khuyến khích:

- Công tử khí phách hơn người, nếu có thêm thần kiếm, uy vũ sẽ trùm thiên hạ.

Chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ kiếm thuật kém cỏi, e không xứng với thần vật.

Lúc chàng quay về chỗ, Huệ Chi hỏi nhỏ:

- Sao tướng công không mua lấy thần vật mà đối phó với Triệu Bá Câu?

Chàng cười mát bảo:

- Thanh thần kiếm này đúng là sắc bén vô song nhưng chỉ là thanh kiếm gãy được hàn nối lại, chỉ chạm chiêu vài lần là gãy ngay. Can Gia của ta là Kiếm Lão Nhân đã dạy ta rất nhiều điều bổ ích về danh kiếm.

Cuối cùng, thanh Mạc Tà thuộc về số bốn mươi với giá một ngàn ba trăm lượng vàng. Người này là một hán tử tuổi quá tam tuần, mày kiếm, mắt hổ, lưng ong, tay vượn, trông rất kiêu dũng nhưng ánh mắt đầy vẻ hận thù.

Khi nghe Đoàn Luân tuyên bố mình mua được bảo kiếm, gã mừng rỡ bước lên, nâng cao thanh kiếm thắm khấn:

- Phụ thân yên tâm, đã có thần vật trong tay, hài nhi sẽ trả được phụ thù.

Dù gã nói rất nhỏ nhưng thính giác siêu tuyệt của Thiên Vũ vẫn nghe rõ mồn một. Biết gã đồng cảnh ngộ với mình, chàng không muốn hiếu tử phải uổng mạng vì mua lầm kiếm gãy nên vận công truyền âm:

- Huynh đài hãy bình tâm nghe tại hạ nói vài câu chân tình này. Thanh Mạc Tà này đã bị gãy và được người ta nối lại. Vết gãy nằm cách mũi kiếm đúng một thước. Huynh đài mà sử dụng nó đấu với cừu nhân thì chẳng khác nào tự sát. Nếu không tin cứ nói thẳng với họ Đoàn và quan sát nét mặt hấn sẽ rõ.

Hán tử chết lặng người, giả dò xem lại thân kiếm, quắc mắt bảo Đoàn Luân:

- Tại hạ không thể mua thanh kiếm này được vì nó có vết nứt cách mũi kiếm một thước.

Quả nhiên Đoàn tổng quản giật bắn mình, nhãn thần đảo điên, ngượng ngùng. Lão gằn giọng bảo:

- Nếu các hạ không đủ tiền mua thì cứ nói thật, đừng làm mất thanh danh của Vạn Bảo Các...

Hán tử nghe tiếng truyền âm chỉ điểm, gã theo đó mà đối đáp:

- Thực ra đây không phải là lỗi của Vạn Bảo Các. Tại hạ xuất thân từ một gia tộc chuyên nghề đúc kiếm nên có thể khẳng định thanh kiếm này đã được nối từ nhiều năm trước. Lúc đầu vì không quan sát kỹ nên không nhận ra. Sau nhìn nước thép mới biết thần binh đã có tỳ vết. Mong tổng quản lượng thứ. Nếu ngài không tin có thể chém mạnh vào bức vách kia, kiếm sẽ gãy làm đôi.

Đoàn Luân gượng cười:

- Cũng may gặp được các hạ kiến văn uyên bác, chỉ ra chỗ lầm lẫn. Nếu không thanh danh Vạn Bảo Các đã bị bôi lọ. Xin thành thật cảm tạ, lão phu sẽ hoàn lại cho người bán.

Cuộc giao dịch kết thúc, cử tọa ra về, xôn xao bàn tán về chuyện thanh kiếm gãy.

Trưa đến, dùng cơm xong, ba người về phòng uống trà đàm đạo. Bỗng có tiếng gõ cửa. Phi Hồ ra mở, khách chính là hán tử mua kiếm.

Gã kính cẩn vòng tay nói:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Cô Hạc, xin cảm tạ công tử đã chỉ điểm. Nếu không kẻ què mùa này đã mua lầm kiếm và chết dưới tay kẻ thù.

Thiên Vũ mời gã ngồi, cười hỏi:

- Sao các hạ đoán ra ta?

Lệnh Hồ Cô Hạc thật thà đáp:

- Lúc đầu, tại hạ cũng không biết ai đã giúp mình. Cuối cùng xét ra chỉ có mình công tử khí độ phi phàm, lại tỏ ra không ham muốn thần kiếm nên tại hạ mới nhận biết được cao nhân.

Thiên Vũ nghiêm mặt bảo:

- Như ta đã nhắc nhở các hạ. Đào Nguyên Lâu là nơi ngọa hổ tàng long, không đơn giản là một cơ sở kinh doanh. Đêm nay ta còn phải thăm dò một chuyến nên không thể để chúng nghi ngờ. Các hạ nên mau rời khỏi nơi này. Sáng mai ra khỏi đây sẽ hàn huyền cận kề sau.

Lệnh Hồ Cô Hạc hiểu ý rút lui khỏi phòng, không để đám tiểu nhị phát giác.

Đầu canh ba, bọn Thiên Vũ thay áo dạ hành, lướt trên những ngọn cây, vượt qua đồ trường vào khu trọng địa. Nhờ những ngọn đèn lồng treo rải rác đó đây, Thiên Vũ xác định rằng rừng cây được bố trí theo trận Ngũ Hành đơn giản. Chàng nhắm phương vị, dẫn Huệ Chi và Phi Hồ thâm nhập. Chừng gần một khắc đã qua khỏi trận.

Có lẽ vì ỷ vào trận pháp nên việc canh phòng phía trong không nghiêm mật lắm. Chỉ có một toán tuần tra sáu người đi quanh toà đại viện. Ba người vượt khoảng sân

rộng mười trượng, tung mình lên mái. Phi Hồ nghe ngóng một lát, nhẹ nhàng gỡ gói nhìn xuống.

Bên dưới đại sảnh có một cuộc họp của bộ phận đầu não Đào Nguyên Lô. Ngồi ở chủ vị là một nữ nhân mặc thanh y, bịt mặt bằng sa tanh đen. Còn lại là năm người chủ chốt của các cơ sở như khách điểm, tửu quán, kỹ viện, đồ trường, Vạn Bảo Các.

Nhật Phi Hồ thấy họ ở xa chỗ mình ẩn nấp nên an tâm gỡ thêm hai mảnh nữa để Thiên Vũ và Huệ Chi được xem diễn biến của cuộc họp.

Đoàn Luân nghiêng răng hàm hực:

- Thật là đáng hận. Không ngờ tên tiểu quỷ Lệnh Hồ ấy lại nhìn ra được chỗ nối của bảo kiếm, làm chúng ta mất toi hơn ngàn lượng vàng và uy tín.

Thanh y nữ nhân hỏi:

- Trong mấy ngày qua, các người có thấy nhân vật nào khả nghi hay không?

Gã chưởng quỹ của khách điểm là một hán tử to béo, mặt tròn trịa, lên tiếng:

- Cung bǎm Đường Chủ, chỉ có một cặp phu thê mới đến là có vẻ đáng ngờ. Nam nhân khai tên Liễu Tông Nguyên, quê Tây Tạng còn nữ nhân thì không rõ vì quy định của chúng ta chỉ cần ghi tên một người trong bọn là đủ. Nhưng nhan sắc nữ nhân này cực kỳ kiều mị khiến thuộc hạ liên tưởng đến Ngân Xuyên Mỹ Nhân.

Thanh y nữ nhân gật đầu:

- Có thể lắm. Để sáng mai ta xem thử hai người ấy có hoá trang không?

Năm người đưa bản kết toán thu chi trong ngày cho Đường Chủ, gọi thuộc hạ đem bạc vào rồi cáo từ.

Thanh y nữ nhân đóng chặt cửa, ấn vào một nút bí mật trên tường. Cánh cửa mật thất mở ra, nàng chuyển tất cả các túi đựng vàng bạc, ngân phiếu vào trong. Lát sau, bước ra khóa cơ quan, vào ngọ thất nghỉ ngơi.

Bọn Thiên Vũ mau chóng xếp ngói lại như cũ, tung mình xuống đất. Phi Hồ dễ dàng mở then cửa sổ, chui vào trong. Nửa khắc sau, đã trở lại với một túi nặng trên vai. Thiên Vũ giơ ngón cái khen ngợi họ Lăng rồi đưa hai người trở lại khách điểm.

Thay áo xong, Lăng Thu mở bọc vải kiểm điểm chiến lợi phẩm. Tổng cộng các loại vàng nén, ngân phiếu, châu báu lên đến bảy mươi vạn lượng bạc.

Gã chia làm ba phần bỏ vào bọc hành lý của ba người rồi quay về phòng.

Thiên Vũ âu yếm trách ái thê:

- Chỉ vì nường tử muốn khoe nhan sắc của mình mà để đối phương đoán ra lai lịch. Riêng mình ta biết nàng xinh đẹp chưa đủ sao?

Huệ Chi xấu hổ, cúi đầu nhận lỗi:

- Tướng công đừng giận, từ nay mỗi lần xuất hiện trước mọi người, thiếp sẽ hoá trang thật xấu xí.

Thiên Vũ bước đến, nâng cằm nàng lên, hôn vào đôi môi ngọt lịm.

Huệ Chi biết trượng phu đã tha thứ cho mình, sung sướng đắm hồn trong vòng tay chàng.

Sáng ra, ba người thanh toán tiền phòng, thưởng hậu hỷ cho bọn tiểu nhị rồi ung dung thúc ngựa rời khỏi Đào Nguyên Lâu.

Lệnh Hồ Cô Hạc đã chờ sẵn cách đó năm dặm trước một tửu điểm nhỏ ven đường. Gã cung kính mời bọn Thiên Vũ vào dùng điểm tâm.

Ăn xong, gã nâng chén trà, chậm rãi kể lai lịch của mình:

- Tại hạ quê ở Tế Châu, Sơn Đông. Thân phụ là chưởng môn phái Hình Ý Môn, bị sư đệ ám hại đoạt quyền. Mười năm nay, tại hạ đã năm lần báo phục mà không thành công nên mới bán cả gia sản, tìm mua cho được bảo kiếm hầu trả mối phụ thù.

Nhật Phi Hồ cười bảo:

- Người cần gì thần kiếm, chỉ cần tìm mình sư chỉ giáo thêm tuyệt nghệ thì lo gì không báo được thù cha. Thần binh nào phải vật dễ tìm, chẳng lẽ cứ tìm cho đến khi cừu nhân chết vì già yếu?

Lệnh Hồ Cô Hạc buồn rầu đáp:

- Lãng huynh nói rất phải nhưng võ công của Cuồng Phong Kiếm Khách đâu phải tầm thường. Lão lại là chỗ quen biết với các phái nên đâu có ai dám nhận lời chỉ dạy cho tiểu đệ.

Huệ Chi thử lòng dạ gã:

- Sao các hạ không đầu nhập dưới trướng các cao thủ hắc đạo mà học nghệ, cần gì đến danh môn chính phái.

Lệnh Hồ Cô Hạc lắc đầu tuyệt vòng:

- Gia phụ trước khi từ trần đã dặn dò tại hạ thà bỏ qua mối thù chứ không theo ma đạo mà làm nhục nhã tông môn.

Thiên Vũ nghiêm sắc mặt bảo:

- Trừ những tuyệt kỹ bàng môn tả đạo như thuật Thái Bử, Cương Thi Hoá Cốt Công... là không nên học, chứ thực ra võ học không phân chính tà, chỉ có cái tâm thiện hay ác mà thôi. Ví dụ như Nhị Tuyệt Nhân Ma Đồng Kỳ Xương nổi tiếng ác ma mà giờ đây đang dùng tuyệt học của mình góp phần giáng ma vệ đạo. Nhưng lệnh tiên

phụ đã có di chí như vậy thì phận làm con không nên cãi lời. Ta sẽ giới thiệu các hạ với Thanh Vân đạo trưởng để rèn luyện thêm kiếm thuật.

Huệ Chi cảm thông nỗi khổ tâm của Lệnh Hồ Cô Hạc và mền gã ở tính trung hậu nên hỏi lại:

- Chẳng hay Cuồng Phong Kiếm Khách, kẻ thù của các hạ năm nay bao nhiêu tuổi?

Lệnh Hồ Cô Hạc đáp:

- Lão đã hơn thất tuần, sợ rằng khi luyện xong tuyệt nghệ thì cừu nhân cũng không còn.

Huệ Chi quay sang van nài Thiên Vũ:

- Tướng công. Sao chàng không giúp y một tay, cũng là cùng cảnh ngộ như nhau mà.

Thiên Vũ mỉm cười không đáp. Huệ Chi biết chàng đã bằng lòng, mừng rỡ bảo Cô Hạc:

- Trước mặt các hạ là thiên hạ đệ nhất kiếm, người đã đánh bại Môn Chủ Tử Vi Môn. Nếu được tường công của ta chỉ điểm thì chỉ sau một năm đã đủ sức báo thù.

Lăng Thu tiếp lời:

- Người chỉ cần quỳ xuống lạy y làm đại ca là đủ.

Lúc này, Cô Hạc mới biết con người có bộ mặt lạnh lẽo như băng này chính là vị kỳ hiệp Thương Thiên Vũ, đệ nhất cao thủ đương đại. Gã sụp xuống lạy đủ tám lạy:

- Thương đại ca, tiểu đệ xin trọn đời theo đại ca phù trì chính đạo.

Thiên Vũ xoa lớp hoá trang, dùng chân diện mục vái trả đủ tám lạy. Cô Hạc thấy chàng khí chất tôn quý, anh tuấn, thanh nhã lại càng thêm kính ngưỡng.

Thiên Vũ giới thiệu Lăng Thu và Huệ Chi cho gã biết. Phi Hồ lại hoá trang cho cả ba rồi cùng Cô Hạc tiến về phía đông.

Chủ quán là một lão già khôn ngoan, chẳng bao giờ dám để ý chuyện của khách giang hồ. Quán vắng, lão gục đầu lên quầy ngủ khì và vui mừng khi được thêm mấy lượng tiền thưởng.

Bốn người đến Thăng Huyện trưa ngày mười bốn. Ngọn Thiên Mục sừng sững bên dòng Âu Giang xanh biếc. Chung quanh ngọn danh sơn này là các núi Ngũ Nhạc, Xích Thành, Thiên Thai, tạo nên vùng sơn thủy kỳ tú, hùng vĩ.

Âu Giang khách điểm chỉ cách chân núi Thiên Mục ba dặm. Nhờ địa thế rộng rãi, phòng ốc khang trang nên được quần hào chiếu cố. Phân đà Cái Bang ở Chiết Giang đã được lệnh giữ trước mấy phòng nên bọn Thiên Vũ mới có chỗ nghỉ ngơi.

Tám gọi xong, bốn người xuống đặt một bàn rượu thịt để tẩy trần. Mấy ngày qua vượt hơn ngàn dặm, không dám uống đến một giọt rượu nên Cô Hạc chưa biết tử lượng của Thiên Vũ.

Hơn năm mươi bàn của tửu điểm đã chật ních người. Hắc bạch lẫn lộn nên ai cũng giữ ý, không dám buông lung.

Huệ Chi đã hoá trang thành một nữ nhân trung niên, dung mạo bình thường nên không gây sự chú ý của thiên hạ. Thiên Vũ cũng đã bỏ lối Vô Tình Kiếm, thêm hàng râu mép và vài nếp nhăn trên gương mặt xạm nắng. Phi Hồ cải dạng thành một lão nhân lưng gù. Phần Lệnh Hồ Cô Hạc, ít người nhận biết y nên chẳng cần phải hóa trang.

Chiết Giang có đất Thiệu Hưng nổi tiếng cả nước với loại rượu ngon, trong vắt. Thiên Vũ gọi một vò mùi cân lâu năm, chậm rãi thưởng thức hương vị, lắng nghe hào kiệt bốn phương bàn luận.

Bỗng một giọng sang sảng cất lên:

- Tái Gia Cát tiền bối đã hai năm không xuất hiện trên giang hồ. Nay lại lộ diện nơi đây, chẳng hay có biết lai lịch của Thần Giáo ra sao không?

Thiên Vũ đã gặp một lần ở Cam Túc nên nhận ra lão đã gầy đi, khuôn mặt tròn như trăng rằm không còn được như xưa.

Tái Gia Cát được truyền tụng có tài thông thiên triệt địa, kiến văn uyên bác. Lão vuốt râu cao giọng nói:

- Lão hủ phải hổ thẹn mà nói rằng ngoài việc dự đoán Giáo Chủ Thần Giáo chính là Quỷ Ảnh Ma Dao thì không có gì để nói thêm.

Nhưng lão vừa dứt tiếng thì đã nghe bên tai có lời chỉ điểm. Tái Gia Cát biến sắc, hắng giọng nói:

- Còn một nguồn tin nữa cũng xin nói rõ cho chư vị anh hùng kiến giải. Đó là việc Thiên Trì Tẩu và Tý Ngộ Động Chủ của Tử Vi Môn đã đem dâng cơ sở kinh doanh Đào Nguyên Lâu của Triệu Bá Câu cho Thần Giáo dù hiện nay Triệu Bá Câu đang mượn lực lượng Hồng Giáo chiến đấu với phe bạch đạo ở Tây Thục. Nhưng có thể đây cũng chính là mưu kế của lão. Vì Thiên Trì Tẩu và Hàn Cán đều bị Triệu Bá Câu khống chế bằng độc dược. Như vậy, cuộc lễ khai giáo ngày mai sẽ muôn phần hung hiểm, chư vị nên cẩn trọng.

Quần hào nghe nói có Tình Ma liên thủ với Thần Giáo thì không khỏi kinh hoàng. Họ xôn xao bàn tán, không dám coi thường hiểm họa Thần Giáo nữa.

Một hán tử áo xanh đứng lên chất vấn:

- Chẳng hay tiền bối thu thập tin tức ấy ở đâu. Nếu không chính xác thì có phải là đã bôi nhọ thanh danh Thần Giáo hay không?

Vừa nói xong, gã vung tay phóng một lưỡi phi đao vào ngực Tái Gia Cát. Không ai ngờ đến việc này nên chẳng kịp phản ứng. Tái Gia Cát cầm chắc cái chết trong tay. Nhưng lưỡi đao bay gần đến mục tiêu đã bị một lực đạo vô hình chấn gãy làm đôi. Hán tử áo xanh sợ hãi tung mình đào tẩu. Khi sắp ra đến cửa, gã gào lên thảm thiết, rơi xuống đất. Hai hào kiệt ngồi bàn gần đó, bước đến lật xác gã xem xét.

Họ đứng dậy tán dương:

- Thái Hồ Song Kiếm xin ngỏ lời thán phục bậc cao nhân đã dùng cách không chỉ lực bắn xuyên tâm thất gian tặc.

Lệnh Hồ Cô Hạc tận mắt thấy bản lãnh vô thượng của Thiên Vũ, ngoài tam thước giết người một cách nhẹ nhàng. Gã biết mình đã tìm được minh sư, phấn khởi nâng chén mời:

- Thỉnh đại tẩu và nhị vị đại ca cạn chén.

Giọng gã hơi lớn nên Tái Gia Cát nghe được. Lão chẳng hổ với danh Khổng Minh tái thế, lập tức nhận ra Cô Hạc có nhiều nét giống với cố Chưởng Môn Hình Ý Môn.

Lão bước đến bàn của Thiên Vũ, thản nhiên ngồi xuống hỏi nhỏ Cô Hạc:

- Lão hủ là bằng hữu với Lệnh Hồ Phong. Lúc người còn niên thiếu, ta đã gặp qua nên không thể làm được.

Cô Hạc ngượng ngừng vòng tay tại hạ lễ:

- Tiểu đệet nhận biết bá phụ nhưng nơi đây rông rảnh lẫn lộn nên không dám đến bái kiến.

Tái Gia Cát nhìn vào mặt Thiên Vũ ngâm nga:

“Thập bộ sát nhất nhân

Thiên lý bất lưu hành”

Các hạ quả là đệ nhất cao thủ đương đại. Lão hủ xin tạ ơn cứu mạng. Mong các hạ cho biết tính danh?

Huệ Chi ranh mãnh cười bảo:

- Tiền bối nổi tiếng cơ trí, sao không thử đoán xem?

Nụ cười quyến rũ của nàng đã soi sáng tâm linh Tái Gia Cát. Lão vui mừng hạ giọng:

- Thì ra Thương thiếu hiệp và Ngân Xuyên Mỹ Nhân đã có mặt ở đây. Cục diện ngày mai không còn đáng ngại nữa.

Huệ Chi kinh ngạc:

- Sao lão tiên bối lại có thể nhận ra bọn tiểu bối nhanh như vậy?

Nhật Phi Hồ giận dữ nói:

- Với nụ cười đầy mỉa mai của Chi muội thì dù có hoá trang cách nào cũng không thể dấu được.

Tái Gia Cát gật đầu xác nhận. Huệ Chi thẹn thùng cúi mặt. Thiên Vũ trầm giọng:

- Theo ý tiên bối thì Thần Giáo sẽ có hành động bất lợi với chúng ta hay không?

Tái Gia Cát vốn có tên là Cần Thúc Như nhưng đã mấy chục năm võ lâm chỉ gọi lão bằng danh hiệu.

Thúc Như vân vê chòm râu nhuốm bạc, trả lời:

- Chuyện này còn tùy vào số Chưởng Môn các bang hội dự lễ. Nếu khá đông thì chỉ e Thần Giáo dùng độc kế khống chế để chi phối võ lâm.

Cô Hạc lên tiếng:

- Cần bá phụ. Võ công của Quỷ Ảnh Ma Dao lợi hại ra sao?

Tái Gia Cát chậm rãi kể:

- Quỷ Ảnh Ma Dao là nhân vật thần bí. Trong võ lâm không ai biết rõ lai lịch sự thừa. Tất cả những đối thủ của lão đều táng mạng, không một ai sống sót. Nhưng không hiểu vì lý do gì mà Ma Dao chỉ xuất hiện ở vùng ven biển phía đông, không đi sâu vào nội địa. Hai mươi năm trước, lão đột nhiên biệt tích nhưng vẫn để lại dấu ấn kinh hoàng về một đại sát tinh có thân pháp cực kỳ quỷ mị.

Thiên Vũ suy nghĩ rồi bảo họ Cần:

- Có lẽ tiểu bối không nên lộ diện mà sẽ âm thầm cảnh giới thủ đoạn của đối phương. Mong tiên bối đứng ra chủ trì cục diện, liên hệ với các phái để liệu phương cự địch.

Tái Gia Cát khen phải rồi cáo từ. Bọn Thiên Vũ rời khách điểm đến một cánh rừng cách đó hơn dặm. Thấy nơi đây vắng vẻ, chàng dừng ngựa, bảo Cô Hạc biểu diễn chậm pho Thiên Hình Kiếm Pháp. Ba mươi sáu chiêu này rất linh diệu, uy lực so với Thất Tinh Dao Pháp chẳng kém phần lợi hại.

Dứt chiêu, chàng yêu cầu Cô Hạc múa lại với tốc độ nhanh nhất. Gã vâng lời, vận toàn lực vũ lộng trường kiếm tạo thành màn kiếm quang dày đặc, liên lạc như da trời. Nhưng Thiên Vũ dường như không hài lòng. Chàng lắc đầu nói:

- Chưa đủ nhanh để phát huỳnh uy lực của kiếm chiêu. Người hãy xem cho kỹ.

Chàng rút trường kiếm múa pho Thiên Hình Kiếm Pháp chỉ mất một nửa thời gian của Cô Hạc. Gã tròn mắt không ngờ, phấn khởi vòng tay thưa:

- Đại ca. Nếu tiểu đệ đạt đến trình độ phóng kiếm nhanh như vậy thì Cuồng Phong Kiếm Khách không thể nào thoát chết.

Thiên Vũ bèn chỉ điểm cho gã cách biến chiêu, bỏ đi những động tác thừa khi chuyển từ chiêu này sang chiêu khác. Nhiều khi phải cắt bỏ một phần của kiếm chiêu để đường kiếm được khinh khoái, nhẹ nhàng.

Đến hoàng hôn, Cô Hạc đã xứng danh là một tay khoái kiếm. Ba mươi sáu chiêu diên đảo, tùy ý thu phát, không chút vướng bận. Thiên Vũ còn bỏ khuyết một số sơ hở của pho kiếm pháp này nên uy lực của kiếm chiêu càng thêm lãng lẹ.

Ngoài Kiếm Lão Nhân, Thiên Vũ có thể tự hào là bậc đại hành gia về kiếm thuật. Chàng đã bước vào cảnh giới của kiếm đạo nên chẳng pho kiếm nào có thể làm khó được.

Huệ Chi nghe trượng phu giảng giải cho Cô Hạc, thắc mắc hỏi:

- Như tướng công nói là không dễ kiếm chiêu làm hại kiếm ý. Thì tại sao chàng lại khổ công rèn luyện từ thế thức trong chiêu Tâm Kiếm Tề Phi?

Thiên Vũ cả cười:

- Cái khác nhau giữa kiếm thuật và kiếm đạo là ở chỗ đó. Tâm và ý không phải là một. Khi đã bước vào kiếm đạo thì cái thần của kiếm chiêu nằm trong tâm, ý chưa kịp nghĩ đến mà chiêu đã phát ra. Ví như ta dùng ngón tay chọc vào mắt nàng. Dù ý chưa nghĩ đến việc phản ứng nhưng mí mắt đã tự động nhắm lại. Vì vậy mỗi chiêu ta xuất ra đều như những phản xạ tự nhiên nên tốc độ cực kỳ mau lẹ. Công lực bản thân cũng phải rất thâm hậu mới đủ sức đánh hết chiêu kiếm. Đó là thuật ngự kiếm. Chiêu Tâm Kiếm Tề Phi là cảnh giới cuối cùng của kiếm đạo. Khi luyện thành có thể phi kiếm lấy đầu địch nhân ngoài mười trượng với tốc độ nhanh bằng ánh chớp.

Huệ Chi nhìn trượng phu với vẻ ngưỡng mộ, còn Cô Hạc thì sụp xuống lạy tạ:

- Đại ca. Cô Hạc may mắn gặp được minh sư, chỉ học nửa ngày đã hơn cả ba năm. Công đức này ngang bằng ơn tái tạo.

Thiên Vũ nghiêm mặt:

- Kiếm đạo cũng như Phật Pháp, phổ độ chúng sinh, ai ngộ được thì thành Phật. Người là kẻ thiện lương, hiếu tử thì ta tiếc gì mà không giúp một tay. Quý hồ biết dùng sở học mà hàng ma vệ đạo, tạo phúc cho nhân sinh là đủ.

oOo

Sáng hôm sau , bốn người gởi ngựa và hành lý trong khách điếm rồi ung dung thả bộ về phía Thiên Mục Sơn. Đường đi nhộn nhịp vì hàng ngàn hào kiệt bốn đến kéo đến. Tổng đàn Thần Giáo là một sơn trang dựa lưng vào núi Thiên Mục. Chu vi tương tự như Đào Nguyên Lâu nhưng cách bố trí hoàn toàn khác lạ.

Cổng chính xây dựng theo lối tam quan của các đại môn phái, không có cánh cổng. Đường vào lát đá núi, hai bên cây cối um tùm, dài ước chừng mười lăm trượng. Cuối đường là một khoảng sân rộng, mỗi bề hai mươi trượng rồi đến toà đại sảnh ba tầng bằng gạch đá, uy nghi sừng sững.

Trước cửa sảnh là một khán đài gỗ cao tám thước, dài độ hai trượng. Vây quanh một đài là hơn ba trăm chiếc bàn, mỗi chiếc ngồi được tám người. Cuối đài là một hương án cao bốn thước, hương trầm nghi ngút tỏa mờ bức trướng gấm màu hồng có thêu chữ Thần Giáo màu đen. Hai bên hương án, xếp theo chữ nhân là hai dãy đại ỷ, mỗi dãy bốn chiếc.

Hơn hai ngàn hào kiệt các lộ đã tề tựu đông đảo, chờ giờ khai mạc.

Đầu giờ tỵ, chín hồi đại cổ nổi lên những tiếng trầm hùng, sau đó là đàn sáo vang lừng. Một lão nhân tuổi quá thất tuần, mặc hồng bào, mặt trắng râu đen, dẫn đầu một tốp tám người, bịt mắt, xuất hiện trên một đài.

Hồng bào lão nhân vòng tay tuyên bố cùng đồng đạo võ lâm:

- Lão phu là Quỷ Ảnh Ma Dao Nam Cung Bách, ba mươi năm tiềm tu không màng đến danh lợi, hư vinh. Nhưng xét vì võ lâm đang cơn kiếp vận, nền võ học Trung Nguyên ngày càng đi xuống nên lão phu không quản tuổi cao, quyết đem những năm còn lại chấn hưng chính khí giang hồ. Thần Giáo ra đời cũng chỉ vì sự thanh bình, tiến bộ của Trung Nguyên. Bốn giáo chủ không thích nghi lễ khoa trương, chỉ có mấy chén rượu nhạt gọi là đền ơn chư vị anh hùng đã đến chứng kiến cho ngày khai giáo hôm nay. Sau lễ thượng hương, bốn giáo chủ sẽ giới thiệu tôn chỉ của bốn giáo.

Tiếng kèn trống lại nổi lên. Ma Dao bước đến trước hương án, nhận ba nén hương to bằng cán thương, dài hai thước, nghiêm trang khấn vái rồi cắm vào lư đồng.

Tiếng nhạc im bật, lễ thượng hương đã hoàn tất. Một chiếc ghế thái sư phủ gấm đỏ được đem ra đặt trước hương án. Giáo Chủ cùng tám Hộ Pháp an tọa và từ trong bước ra một hán tử trung niên cũng mặc bạch bào như các hộ pháp. Người này chính là Tỳ Ngộ Động Chủ Hàn Cán, đường chủ Thiên Phủ Đường của Tử Vi Môn ngày trước.

Quần hùng nhận ra liền xôn xao bàn tán. Như vậy, lời nói của Tái Gia Cát đã được chứng thực.

Họ Hàn háng giọng, vận công đồng dục nói:

- Chư vị anh hùng chắc cũng biết tại hạ từng là Đường Chủ của Tử Vi Môn. Nhưng bậc đại trượng phu phải thức thời, tìm minh chúa mà thờ. Triệu Bá Câu nham hiểm, độc ác, đã dùng dục vật khống chế thuộc hạ. Hàn mỗ đội ơn giáo chủ giải độc nên nhận chức đại tổng quản Thần Giáo.

Quần hào nghe giọng lưỡi họ Hàn, bán tín bán nghi, chẳng biết Thần Giáo có thực sự liên thủ với Triệu Bá Câu hay không.

Hàn Cán háng giọng rồi nói tiếp:

- Giáo Chủ bốn giáo sau ba mươi năm diện bích tiềm tu đã tìm ra chánh pháp siêu việt, hơn hẳn triết lý của tam giáo cửu lưu. Thần đạo giúp cho chúng ta thăng hoa cuộc sống tâm linh, tức khắc có thể hoà nhập với thiên địa, hưởng phúc lành ngay tại nhân gian mà không cần tu nhiều kiếp như Phật Giáo hay những ràng buộc khắc khe của Khổng Giáo. Nếu toàn võ lâm thắm nhuần tư tưởng này sẽ mãi mãi thanh bình, không còn chém giết nữa. Ngoài những lợi ích về tâm linh, người nào tu tập chánh pháp thần đạo thì võ công sẽ tăng tiến vượt bậc, rèn luyện một năm bằng năm năm của người thường. Sau này, các đền điện của bốn giáo sẽ được xây dựng khắp Trung Thổ để anh hùng thiên hạ và bách tính Trung Hoa có cơ hội học hỏi, tu luyện chánh pháp.

Gã vừa dứt lời thì tiếng xì xầm của hơn hai ngàn người bùng nổ. Họ không ngờ tham vọng của Thần Giáo lại to lớn đến thế. Nhưng cũng không ít người hiếu kỳ, muốn biết giáo pháp của Thần đạo có thực sự mang lại hiệu quả trong việc rèn luyện võ công hay không.

Đã là người học võ, ai cũng muốn bản lĩnh mình tăng tiếng. Hơn nữa, thanh danh của Quỷ Ảnh Ma Dao đã vang lừng vũ nội. Nếu được lão truyền tuyệt học là điều đáng mơ ước.

Bàn tiệc của bọn Thiên Vũ gần với bàn của chưởng môn các phái. Đó là nhờ uy danh của Tái Gia Cát. Chàng vận thần công truyền âm nói với Tuệ Tĩnh đại sư, thủ toà Đạt Ma Đường, đại diện cho Thiếu Lâm Tự.

Đại sư lĩnh ý, đứng dậy cất giọng sang sảng như chuông đồng hỏi:

- Lão nạp mong Hàn thí chủ giới thiệu lai lịch phó Giáo Chủ và chư vị Hộ Pháp để quần hùng được chiêm ngưỡng.

Tiếng hoan hô, tán đồng vang như sấm.

Hàn Cán ung dung đáp:

- Kính cáo chư vị hào kiệt, bốn giáo không có chức danh phó Giáo Chủ. Còn các vị Hộ Pháp là những bậc cao nhân không màng danh lợi, vì giác ngộ chánh pháp Thần

đạo nên tự nguyện phò tá Giáo Chủ. Các vị ấy đều mang kim diện để truyền bá giáo pháp, phân biệt bằng số khắc trên mặt nạ này.

Tám vị Hộ Pháp đồng loạt đứng dậy, lật bỏ khăn che mặt, để lộ mặt nạ bằng vàng lấp lánh. Kim diện rất tinh xảo, mang vẻ phúc hậu, hiền hoà. Trên trán khắc nổi chữ số từ nhất đến bát.

Chờ họ ngồi xuống, Hàn Cán tươi cười tuyên bố:

- Nghi lễ khai giáo đã làm xong, kính thỉnh chư vị nâng chén chúc mừng cho Thần Giáo.

Bỗng từ ngoài có tiếng cười lồng lộng vang rền, dội vào tai mọi người:

- Chư vị mà uống chén rượu ấy thì suốt đời không ra khỏi nơi đây, mãi mãi là nô lệ cho Thần Giáo.

Cử tọa giật mình, quay lại nhìn. Thì ra Triệu Bá Câu cùng mấy chục hồng y nhân bịt mặt đang bước vào. Lão tung mình lên khán đài, vòng tay nói với Quỷ Ảnh Ma Dao:

- Tại hạ cứ tưởng mình là người yêu độc, ai ngờ so với Giáo Chủ chẳng đáng một ngón tay. Hôm nay Triệu mỗ đến đây đòi chút công đạo, mong tôn giá hoàn lại Đào Nguyên Lô cùng số bạc trăm vạn lượng mà tên phản tặc Hàn Cán đã dâng cho Thần Giáo.

Nam Cung Bách ngựa cổ cười ghê rợn:

- Cả gan cho Tình Ma dám đến phá rối ngày lễ khai giáo của bổn giáo chủ. Lão phu không cần biết xuất xứ của số bạc. Họ Hàn đem dâng để đền ơn cứu mạng chứ nào phải lão phu ép buộc. Đã đến đây thì người đừng mong thoát chết. Thần Giáo sẽ dùng thủ cấp Tình Ma để tế trời.

Triệu Bá Câu chớp con mắt còn lại, thản nhiên đáp:

- Tại hạ cũng muốn lãnh giáo xem võ công của Giáo Chủ có gì đặc sắc. Còn như muốn ỷ chúng hiệp cô thì xin hãy nhìn thử trong tay năm chục thuộc hạ của ta có vật gì. Bọn hồng y nhân nhất tề rút trong người ra năm mươi cây hỏa đồng, chia lên một đài.

Tái Gia Cát biến sắc hô lớn:

- Tử Diệm Hỏa Đồng của Ma Hỏa Giáo cực kỳ bá đạo, xin quần hào rời xa chừng năm trượng.

Uy tín của Tái Gia Cát trên giang hồ rất lớn nên mọi người nhất nhất nghe theo, lùi xa đấu trường, chờ xem cuộc long tranh hổ đấu.

Đại diện các phái và nhân sĩ cao nhân vây quần bên Tái Gia Cát bàn bạc.

Thiên Vũ hỏi lão:

- Xin tiền bối nói rõ lai lịch của Ma Hỏa Giáo và uy lực của Tử Diệm Hỏa Đồng.

Họ Cần đáp:

- Ma Hỏa Giáo được truyền từ Ba Tư sang Trung Quốc từ thời nhà Đường. Giáo chúng ăn chay và thờ thần lửa, võ công cực kỳ quỷ dị, ác độc. Tử Diệm Hỏa Đồng là vũ khí vô cùng lợi hại, phun lửa độc xa đến hơn trượng. Lân hỏa đã bám vào người là không có cách nào dập tắt được. Ba mươi năm trước, nội bộ giáo phái lũng củng, chém giết lẫn nhau để tranh chức Giáo Chủ nên suy yếu rồi biệt tích giang hồ.

Nhắc lại Quý Ảnh Ma Dao Nam Cung Bách nhận ra mình và tám vị Hộ Pháp đang nằm trong tầm khống chế của hỏa khí, biến sắc bảo:

- Tình Ma giỏi lắm, bổn Giáo Chủ sẽ cho người toại ý.

Lão đứng dậy, rút thanh Ma Dao, bước đến đối diện với Triệu Bá Câu. Tình Ma không hề khách sáo, vung kiếm tấn công liền. Lân ảnh trùng trùng lạnh lẽo, bao phủ lấy đối phương. Nam Cung Bách không hổ danh là Quý Ảnh, lắc mình biến mất, luồn ra sau lưng Triệu Bá Câu, chém liền mười tám thức. Họ Triệu nào phải tay vừa, vung kiếm chặn đứng chiêu đao.

Quần hào say mê theo dõi trận tử chiến của hai tay đại ác ma. Thiên Vũ thấy mặt cừu nhân, lòng sôi lửa hận. Nhưng nghĩ đến đại cuộc võ lâm nên bình tâm xem hai lão tương tàn. Chàng nhận ra đao pháp của Giáo Chủ Thần Giáo cực kỳ bá đạo, kỳ ảo, lộ số càng đáng sợ hơn. Thân ảnh lão mờ mờ, xoay chuyển quanh địch thủ, có lúc như chia làm ba bốn bóng. Chàng trầm nghĩ:

“Triệu Bá Câu không địch lại tất sẽ sử dụng Tử Diệm Hỏa Đồng để thoát thân.”

Chàng bàn với mọi người:

- Bản lãnh Nam Cung Bách rất cao siêu, chỉ hơn trăm chiêu nữa sẽ đả thương Triệu Bá Câu. Chúng ta phải chuẩn bị đường rút lui để tránh vạ lây. Khi tại hạ ra hiệu, mấy chục người ở hàng trước sẽ nhất tề phóng chưởng về phía bọn hồng y rồi đánh thẳng ra ngoài. Xin Cần tiền bối tuyển chọn hảo thủ bố trí ở mặt sau, lát nữa sẽ là đội tiên phong mở đường máu.

Chàng quay sang thì thầm với Huệ Chi và Phi Hồ. Họ gật đầu, len khỏi hàng ngũ, trở ra cổng chính.

Tái Gia Cát dơ ngón cái khen ngợi:

- Tiểu tử liệu việc còn tinh minh hơn cả lão già này.

Thanh Từ đạo trưởng, sư đệ của Chưởng Môn Võ Đang bước đến:

- Té ra là Thương thiếu hiệu, vậy mà bản đạo mắt kém chẳng nhận ra.

Tuệ Tĩnh đại sư đã được chàng truyền âm báo trước nên không ngạc nhiên. Các cao thủ khác như Phong Vân Kiếm Đồ Lô của Điểm Thương, Đoạn Hồn Dao Diệp Quần của Thanh Long Bang, Phương Vân Kiếm Vệ Ly của Hoa Sơn, Tam Thủ Cái của Cái Bang, Thiết Phất sư thái của Nga Mi, Bách Bộ Thần Quyền Mạnh Đới, Long Hồ Thần Trượng Dương Kế Hào... đều có bối phận cao trong võ lâm, từng nghe danh Thương Thiên Vũ nhưng chưa hề gặp mặt. Trừ Tam Thủ Cái, họ vui mừng vòng tay thi lễ với chàng. Họ biết chỉ mình chàng mới có khả năng chống chọi với Triệu Bá Câu hoặc Ma Dao.

Tổ chức lực lượng xong, mọi người chăm chú theo dõi trận quyết đấu.

Lúc này trên mộc đài, đao quang loang loáng lấn át kiếm ảnh Cô Lô. Triệu Bá Câu rơi vào thế hạ phong nhưng vẫn cố tìm cách quân bình cán cân. Lão quát lên như sấm, xuất chiêu Cô Lô Táng Thiên. Quỷ Ảnh Ma Dao cười nhạt, xuất tuyệt chiêu. Thân ảnh nương theo đao quang xối đến. Đao kiếm chạm vào nhau vang rền, song phương dội ra.

Búi tóc trên đầu Tình Ma đã bị Ma Dao tiện đứt, ngực áo rách ra để lộ màu vàng óng của Thiên tâm Ma Y. Bên kia, Nam Cung Bách thần sắc an tường cười nhạt:

- Không có bảo y hộ thân thì người đã táng mạng rồi. Nếu là kẻ thức thời, chịu quy phục thì ta sẽ dành cho người ngôi vị phó Giáo Chủ.

Quần hào chấn động vì câu nói này. Nếu Tình Ma liên thủ với Ma Dao thì thiên hạ không ai địch nổi.

Thiên Vũ là người cơ trí, quyết đoán. Chàng hiểu bản chất của Triệu Bá Câu nên phát tay ra hiệu. Bốn mươi cao thủ đứng hàng ngang, vận toàn lực quát một đạo chưởng phong cuồng mãnh về phía bọn hồng y. Chúng không ngờ quần hào thiên hạ thủ vi cường nên lãnh đủ. Dù khoảng cách khá xa nhưng cũng khiến chúng văng ngược vào vách mộc đài, hỏa khí rời tay, kẻ bị thương, người mê man bất tỉnh. Có vài tên trong cơn hoảng loạn vô tình bấm nút Hỏa Đồng, phun ra những ngọn lửa tím thiêu cháy pháp đàn. Ma Dao, Triệu Bá Câu và tám vị Hộ Pháp kinh hoảng tung người né tránh.

Đã có kế hoạch trước nên quần hào hành động vô cùng thần tốc, thừa lúc Thần Giáo hoang mang, mau chóng rút ra cổng chính.

Khi Nam Cung Bách ra lệnh cản lại thì đã muộn. Hàng tiên phong đã được Tái Gia Cát tuyển chọn rất kỹ nên đã cuốn phăng bọn giáo chúng Thần Giáo. Máu nhuộm đỏ nền đường lát đá, tiếng lêu la thảm thiết.

Ma Dao, Triệu Bá Câu cùng tám vị Hộ Pháp phi thân xuống đài, lướt đến tấn công mặt hậu. Đã phân công từ trước, Thiên Vũ đón đánh Triệu Bá Câu. Chàng muốn nhân lúc lão không phòng bị đánh chiêu sát thủ mới mong hạ được lão hồ ly.

Chàng vận toàn thân công lực xuất chiêu Thiên Kiếm Luân Hồi, thân ảnh nương theo đạo kiếm quang chụp xuống đầu cừu nhân. Triệu Bá Câu tưởng Thiên Vũ còn ở Thiểm Tây nên không đề phòng. Khi lão nhận ra nguy hiểm thì đã muộn, dù cố đem tu vi mấy chục năm, múa kiếm để bảo vệ toàn thân nhưng chiêu kiếm kỳ ảo của đối phương đã xuyên thủng bức tường thép như một chiếc hái tử thần liếm quanh thủ cấp. Triệu Bá Câu gào lên ghê rợn, lớp thịt trên mặt bị trường kiếm của Thiên Vũ lạng sát xương, môi, mũi và hai tai biến mất. Nếu không nhờ chiếc vòng thép bên trong cổ áo thì đầu lão đã rơi xuống đất.

Thiên Vũ ra chiêu này, đích nhắm cuối cùng là yết hầu đối thủ nhưng khi mũi kiếm chạm vào cổ lão, chàng nghe tay mình chấn động, biết đã hỏng việc, tả thủ liền búng một đạo Kim Hành Chỉ vào thân dưới Triệu Bá Câu. Tiếc thay, Tình Ma đã quá đau, tung mình đào tẩu làm luồng chỉ phong chệch mục tiêu, thay vì đánh vào huyết Khí Hải lại tiện đứt dương vật và ngọc hành của lão.

Tình Ma lao người đi trong tiếng thét gào vì đau đớn. Chàng định đuổi theo thì nghe sau lưng có hơi thép lạnh tanh. Không dám coi thường, chàng vung kiếm chống đỡ rồi nhổm người ra sau. Thì ra người tấn công chàng chính là Quỷ Ảnh Ma Dao. Lão đang bị Tuệ Tĩnh, Thanh Từ và Phong Vân Kiếm giúp công, chợt nghe tiếng gào thảm khốc của Triệu Bá Câu, quay lại thì thấy Tình Ma chỉ sau một chiêu đã bất thành nhân dạng. Nam Cung Bách bở vía trước bản lãnh kỳ tuyệt của hán tử lạ mặt nên quyết diệt trừ. Nào ngờ đối phương có thần công hộ thể nên sớm phát hiện chiêu đao.

Thiên Vũ cười khinh bỉ:

- Té ra Giáo Chủ Thần Giáo cũng giỏi nghề cắn trộm.

Nam Cung Bách tím mặt vung đao chém liên. Thiên Vũ bình tĩnh đối chiêu. Thanh Ma Dao có kích thước và hình dáng hơi kỳ lạ, dài hơn đoản đao một chút nhưng lại ngắn hơn trường đao, sống đao dày nhưng hẹp dần về phía mũi. Nghĩa là một thước cuối cùng sắc bén cả hai bề như kiếm vậy. Do đó, đao pháp của lão cực kỳ quỷ dị, hiểm ác, hơn hẳn pho Thất Tinh Đao. Thiên Vũ càng đánh càng nghe áp lực tăng dần lên. Thanh Ma Dao nặng gấp đôi trường kiếm của chàng nên khi va chạm, phần thiệt thuộc về Thiên Vũ.

Nam Cung Bách thấy đã hơn hai trăm chiêu mà vẫn chưa hạ được đối phương, lão động sát khí phối hợp cả hai tuyệt kỹ Quỷ Ảnh và Ma Dao. Thân hình lão phiêu phưởng, chia làm bốn bóng khiến Thiên Vũ phải bối rối. Chàng đánh liên tiếp bốn chiêu vào các bóng nhưng đường kiếm như chém vào ma ảnh.

Chàng bèn đổi chiến thuật, không chạy theo đối phương mà bảo nguyên thủ nhất, ôm kiếm định thần, mắt nhắm hờ như lão tăng nhập định. Màn cương khí hộ thân trương ra hết mức, chỉ một chút ngoại lực đụng vào cũng gây sức phản chấn.

Nam Cung Bách không ngờ kiếm thuật của đối phương đã đến mức thành tựu như vậy, chẳng dám liều lĩnh tấn công, chỉ tận dụng Quỷ Ảnh thân pháp, lượn lờ chung quanh.

Lúc này quần hào vừa đánh vừa lùi ra đến đại môn, thấy Thiên Vũ vẫn còn trong vòng vây của địch, họ định đánh trở vào. Nhưng từ sau đại sảnh của tổng đàn Thần Giáo, một ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt, khói đen mù mịt. Tiếng chiêng báo cháy vang dội khắp một vùng Thiên Mục sơn và từ trong hai bóng người nhỏ nhắn lướt ra nhanh như ánh chớp.

Một trong hai người cất tiếng:

- Xin chư vị cứ tiếp tục lui khỏi nơi này. Thương thiếu hiệp sẽ ra sau. Nếu chân chừ sẽ rất nguy.

Tái Gia Cát nhận ra Nhật Phi Hồ và Ngân Xuyên Mỹ Nhân nhân ra lệnh rút quân.

Trong này, Nam Cung Bách thấy tổng đàn bốc cháy, tâm hồn hoảng loạn, không còn muốn giao đấu nữa. Lão cười ghê rợn, xuất tuyệt chiêu kết thúc cuộc so tài. Dao phong rít lên như xé lụa, đao kinh trùng trùng lớp lớp xô đến như sóng dữ. Thiên Vũ thấy chiêu đao cực kỳ lợi hại, lách mình sang bên ba bước, tung mình lên không, lộn đầu xuống xuất chiêu Kiếm Tiểu Lô Trung trong pho Bát Nhã Tâm Kiếm. Chiêu này dùng để đánh từ trên cao xuống thì uy lực hơn hẳn. Kiếm khí chấn động không gian, âm ì như sấm vọng.

Nam Cung Bách mỉm cười hiểm độc, xuất chiêu Ma Đao Xạ Nguyệt, thân và đao hợp nhất, như mũi tên xuyên thẳng vào vùng kiếm quang. Thiên Vũ kinh hãi trước chiêu đao kỳ tuyệt, tả thủ vỗ liền một chiêu Long Giáng Hải Ba, kinh phong ập xuống như núi đổ làm lưỡi đao chậm lại.

Ma Đao không ngờ đối phương lại tinh thông cả chưởng pháp, phiêu thân tránh né chưởng kinh, chờ lúc Thiên Vũ chạm đấy đánh liền một chiêu Đao Ảnh Tàn Chi.

Thiên Vũ không muốn kéo dài cuộc đấu làm ảnh hưởng đến đại cục nên rút lên thánh thót, tả thủ rút tiểu đao cầm sẵn, hữu thủ ra chiêu Kiếm Khốc Tâm Long, trường kiếm của chàng không chịu nổi tu vi thâm hậu của đối thủ nên chưa hết chiêu đã gãy làm ba đoạn. Ma Đao đắc ý theo đà đao sấn tới. Nhưng lão chẳng ngờ mình đã sập bẫy. Thanh tiểu đao trong tư thế cận chiến đã phát huy được hết uy lực. Chiêu Thủy Kiếm Trường Lưu khóa cứng thanh Ma Đao và luồng chỉ phong từ tay hữu của chàng xạ thẳng vào tâm thất địch thủ. Khoảng cách quá gần khiến lão ma trở tay không kịp. Nhưng quá

không hổ danh là đại ma đầu, trong cơn nguy khốn, Nam Cung Bách buông đao, hữu chưởng vỗ liền vào ngực Thiên Vũ theo thế lưỡng bại câu thương.

Chàng đã dự liệu tình huống này nên dồn Kim Thân Thần Công lên bảo vệ thân trước, giữ nguyên đạo chỉ phong, nghiêng mình đưa vai hứng chưởng. Chỉ kinh hơi lệch đi, xuyên qua vai hữu Ma Đao làm giảm lực đạo bàn tay của lão nên Thiên Vũ không hề thọ thương. Nam Cung Bách đau đớn rú lên kinh khiếp, tung mình về phía đại lâu.

Thiên Vũ biết mình cô thế nên không dám nán lại, cúi xuống nhặt thanh Ma Đao, xông thẳng ra ngoài. Quần hào đang cầm cự với bọn giáo đồ, thấy chàng đắc thủ, hoan hô vang dội, ra sức đánh bạt vòng vây.

Thanh Ma Đao dù không phải là thần vật nhưng cũng rất sắc bén. Thiên Vũ dồn chân khí vào đao, sử dụng pho Thất Tinh Đao Pháp và Thiên Biến Thần Bộ đi xuyên qua đám đệ tử của Thần Giáo. Thanh đao như bánh xe bằng thép bén ngót, chặt đứt mọi thứ cản đường. Chưa đầy nửa khắc, chàng đã chém gãy mấy chục loại vũ khí và hạ sát cũng từng ấy người. Bọn giáo đồ kinh hãi dạt hẳn qua hai bên, nhường đường cho Thiên Vũ bước ra.

Tám tên Hộ Pháp thấy chàng cầm thanh Ma Đao của Giáo Chủ, không biết Nam Cung Bách lành dữ thế nào, vội huýt còi thu quân, chạy ngay vào trong xem tình hình.

Nhân thủ phe Thần Giáo rất đông nên quần hào không dám tham chiến, mau chóng rút lui. Đến một cánh rừng thưa cách tổng đàn Thần Giáo sáu dặm, biết bọn chúng sẽ không dám truy sát, mọi người dừng lại nghỉ ngơi, băng bó vết thương. Kiểm điểm quân số, thấy chỉ tử vong có mấy người, còn thọ thương hơn hai trăm.

Tuệ Tĩnh đại sư vui mừng niệm phật:

- Nếu không nhờ chuẩn bị trước thì chúng ta khó mà thoát khỏi tai kiếp hôm nay.

Thanh Từ đạo trưởng đang được một đệ tử Võ Đang băng bó tay tả cũng lên tiếng:

- Thực ra nếu Thương thiếu hiệp không trở thân công đánh bại Triệu Bá Câu và Nam Cung Bách thì cục diện sẽ vô cùng thảm khốc.

Huệ Chi đang dùng khăn lau những vết máu trên mặt trượng phu, thở thở bảo chàng:

- Thật đáng tiếc là không giết được Triệu Bá Câu. Chỉ e lão trở về lôi kéo Ma Hỏa Giáo vào cuộc thì tương công sẽ càng gặp khó khăn.

Thiên Vũ gật đầu đáp:

- Ta cũng lo như vậy nhưng thực ra chỉ cần hai lão ma ấy liên thủ thì ta cũng không địch lại. Danh từ vô địch thiên hạ chỉ dành cho những cuộc đọan đấu còn thường thì lưỡng quyền nan địch tứ quyền.

Huệ Chi an ủi chàng:

- Lần này trở về, bọn thiếp sẽ cố khổ luyện để giúp chàng một tay.

Tái Gia Cát đã mượn thanh Ma Dao của Nam Cung Bách để cho mọi người chuyền tay nhau xem, hầu xóa tan mối sợ hãi của họ đối với nhân vật Quỷ Ảnh Ma Dao. Các cao thủ đầu não tập trung quanh Thiên Vũ hết lòng ca tụng. Chàng trầm giọng bảo họ:

- Võ công của Nam Cung Bách không đáng sợ. Nhưng nếu lão được Tình Ma hợp tác, kéo theo việc liên minh với Ma Hỏa Giáo thì võ lâm Trung Nguyên sẽ không một ngày yên ổn. Chư vị trở về báo lại với tôn sư các phái, chuẩn bị lực lượng đối phó.

Tam Thủ Cái vượt chóp mũi cao giọng nói:

- Trước đây chỉ vì các phái không đoàn kết lại nên mới để Tình Ma bành trướng thế lực Tử Vi Môn. May nhờ có Thương thiếu hiệp tài trí song toàn cùng lực lượng Kiếm Minh thần dũng mới tiêu diệt được. Nay trước tình thế còn hung hiểm hơn, lão hóa tử ta đề nghị cử hành đại hội bầu Minh Chủ. Như vậy, võ lâm mới có người dẫn dắt trong cuộc chiến với quần ma.

Cử tọa đồng ý tán thành, Thiết Phát sư thái cười bảo:

- Ngoài Thương thiếu hiệp ra thì còn ai xứng đáng làm Minh Chủ võ lâm nữa.

Quần hào nghe lời ấy, phấn khởi hét lớn:

- Thương Minh Chủ. Thương Minh Chủ.

Tái Gia Cát chờ tiếng tung hô lắng dịu rồi nói với quần hào:

- Danh có chính thì ngôn mới thuận. Nhân dịp đông đủ anh hùng tam sơn ngũ nhạc, lão hủ đề nghị ngày rằm tháng hai năm tới sẽ cử hành đại hội. Núi Hoa Sơn ở tận phía đông, không tiện đi lại nên lão hủ muốn mượn Ngọc Nữ Phong của phái Võ Đang ở Hà Nam làm nơi tranh tài. Ý chư vị thế nào?

Quần hùng đồng thanh tán thành, trở về địa phương loan báo tin tức trọng đại này.

Thiên Vũ kính cẩn nói với Tái Gia Cát:

- Tiên bối tài trí vô song, xin vì võ lâm mà liệu trừ lương sách.

Tái Gia Cát vượt râu đáp:

- Thiếu hiệp đã có Phượng Sồ Thiên Cơ Thư Sinh lại còn muốn Tái Gia Cát này nữa ư? Nhưng chẳng lẽ ta lại tiếc thân già mà không góp sức với võ lâm? Thiếu hiệp cứ về Kiếm Minh bàn bạc với Khúc Vệ. Phần ta lên Tung Sơn gặp hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Hẹn ngày rằm tháng hai sang năm gặp lại.

Bọn Thiên Vũ cáo từ đồng đạo, trở lại khách điểm lấy ngựa và hành lý. Lệnh Hồ Cô Hạc trong trận chiến vừa qua thấy bản lĩnh mình tăng gấp bội, kiếm chiêu nhanh như điện chớp, uy lực hơn hẳn khi xưa. Gã vui mừng khôn xiết, hết lòng cảm kích Thiên Vũ.

Trên đường trở lại Cối Kê, Cô Hạc được đại ca chỉ điểm thêm rất nhiều điều bổ ích. Ngay Nhật Phi Hồ cũng được Thiên Vũ dạy cho tám chiêu kiếm, nếu đem phối hợp với thân pháp Tùng Quang Lược Ảnh của gã thì vô cùng linh diệu.

Lăng Thu cao hứng nói:

- Vũ đệ quả đáng mặt tôn sư về kiếm thuật, tùy theo thiên bẩm của từng người mà sáng tạo ra những chiêu thích hợp. Từ nay ta có thể tự hào mình là một võ sĩ được rồi, chẳng phải lo trốn tránh như xưa nữa.

Thiên Vũ biết rằng tin chiến thắng đã được chim câu của Cái Bang báo về Cối Kê nên chàng không vội vã như lúc đi nữa. Ghé thăm Đàng Vương Các ở Nam Xương xong, bốn người đi dọc Trường Giang đến Tầm Dương, sau đó về thăm lại Động Đình Hồ.

Tầm Dương là tên khúc sông Trường Giang chảy qua huyện Cửu Giang tỉnh Dương Tây. Ở đây từ xưa đã lừng lẫy với những con thuyền lững lờ trên dòng để bậc tao nhân mặc khách thưởng thức chén rượu ngon trong tiếng đàn và ánh mắt giai nhân.

Năm Nguyên Hoà thứ mười đời Dương Minh Đế, Bạch Cư Dị bị đày ra làm Tư Mã đất Giang Châu. Ông đã nhiều đêm hưởng thú phong lưu trên bến Tầm Dương và để lại cho hậu thế bài thơ Tỳ Bà Hành bất hủ.

Kể từ đó, bến Tầm Dương nổi tiếng khắp thiên hạ về cảnh đẹp trên sông.

Ngày đầu tháng chạp, bốn người có mặt ở Động Đình Hồ. Vương Phủ đã xây xong trong thời gian mười sáu tháng. Quan Tuần Phủ Hồ Nam đã cùng Công Bộ Viên Ngoại Tất Khánh bàn bạc, đốc thúc việc thi công. Họ đã quyết định mua thêm hơn trăm mẫu đất xung quanh Lục gia trang cũ để có đủ không gian thực hiện ý đồ kiến trúc của mình.

Đại môn cao hai trượng, trên lợp ngói lưu ly xanh. Tường vây trước quét vôi vàng. Bốn chữ Ngũ Vương Gia Phủ không phải bằng vàng điệp mà bằng đá cẩm thạch đen cẩn trên nền vân thạch đại lý màu hồng nhạt.

Viên Ngoại Lang Tất Khánh tuổi đã thất tuần, đang chờ sắc chỉ của Bộ Lại để về hưu. Nhà lão lại ở huyện Hành Dương nên dù công trình đã xây xong nhưng lão vẫn ngày ngày lui tới coi sóc Vương Phủ, chỉ bảo bọn gia nhân chăm sóc, vun xới vườn hoa.

Họ Tất là người say mê kiến trúc, đây lại là công trình đầu tiên mà lão được toàn quyền thiết kế, xây cất theo ý mình. Giá như Ngũ Vương Gia yêu cầu, lão sẵn sàng ở lại đây suốt đời để giữ gìn, tu bổ công trình tâm huyết này.

Số vàng chín vạn lượng đã được chi tiêu một cách hợp lý và hiệu quả. Từ ngày hoàn tất đến nay, lão luôn ngóng chờ Ngũ Vương Gia quay lại để trình tấu lên người bản kê khai kinh phí.

Bọn Thiên Vũ xuống ngựa. Lệnh Hồ Cô Hạc đến nắm vòng cửa đập mạnh. Tất Khánh và hai gia đình bước ra. Lão mừng rỡ vén áo sụp xuống thi lễ:

- Hạ quan Tất Khánh khấu kiến Vương Gia và Vương Phi.

Thiên Vũ ân cần đỡ lão dậy:

- Tất lão chớ đa lễ, mau đưa ta vào trong thưởng lãm tài nghệ của lão.

Cô Hạc vô cùng sửng sốt khi biết đại ca mình là Ngũ Vương Gia của triều đình.

Tất Khánh bảo một tên gia đình đi báo tin cho Huyện Lệnh Hành Dương và Tuần Phủ Hồ Nam biết. Xong xuôi, lão hơn hở dẫn bọn Thiên Vũ đi một vòng Vương Phủ để giới thiệu. Ngôi phủ đệ được xây theo lối tam hợp thiện, có cách tân đôi chút.

Ở giữa là toạ đại lâu hai tầng, ngang sáu trượng, dài mười hai trượng. Tường gạch, nền lót đá xanh hình cánh chim bay. Chót nóc có hình si vĩ, hai bên góc mái có những tượng con sò, con giao bằng đá hoa cương.

Từ đại môn vào đến thềm đại sảnh là một khoảng sân lót đá rộng rãi. Hai bên đại sảnh là những toà tiểu xá xinh đẹp dành cho các thượng khách. Sau lưng đó mới là dãy nhà của các gia nhân, a hoàn.

Nhà bếp được đặt ở phía sau đại sảnh để thức ăn không phải bung xa mất độ nóng và hương vị.

Tầng dưới khách sảnh còn tầng trên là nơi ở của gia quyến Vương Gia.

Bọn Thiên Vũ dạo trên lan can, ngắm nhìn cảnh quan, lòng vô cùng thích thú. Tất Khánh đã giữ lại những cây cối cũ và còn trồng thêm tùng bách để tạo bóng mát cho ngôi Vương Phủ.

Thiên Vũ đẹp dạ bảo Tất Khánh :

- Khanh quả là người tài ba xuất chúng trong khoa kiến trúc. Chẳng hay chừng nào khanh về kinh?

Tất lão mỉm cười đáp:

- Khải bẩm Vương Gia, hạ quan đã cáo lão quy điền, đang chờ công văn của Bộ Lại.

Thiên Vũ hài lòng nói:

- Nếu ta đề nghị khanh giữ chức tổng quản của Vương Phủ thì khanh nghĩ sao?

Tất Khánh mừng rỡ sụp xuống vái tạ:

- Vương Gia thần nhân anh minh đã xét thấu lòng hạ quan. Được ở lại đây là tâm nguyện của lão vậy.

Tất Khánh mở tủ lấy bản chiết tính chi phí xây cất Vương Phủ. Tổng số là bảy vạn sáu ngàn năm trăm lượng hoàng kim. Số dư một vạn ba ngàn năm trăm lượng đang gửi ở tiền trang Trường Sa.

Chàng gật đầu bảo:

- Ta thưởng cho khanh một ngàn lượng vàng để dưỡng già. Số còn lại khanh là tổng quản thì ắt phải biết sử dụng vào việc gì.

Họ Tất một đời chính trực, liêm khiết, lúc từ quan trong nhà không có đến ngàn lượng bạc. Lão hân hoan vái tạ:

- Hạ thần đội ơn Vương Gia.

Trời đã về chiều, Huyện Lệnh Hành Dương là Công Tôn Cảnh đã có mặt. Lão biết chính nhờ Ngũ Vương Gia mà mình mới có ngày hôm nay nên vô cùng kính cẩn. Hai canh giờ sau, Tuần Phủ Hồ Nam Hoàng Hộ mới có mặt. Quan phục ướm dẫm mồ hôi, bụi đường bám đầy mặt mũi. Trường Sa ở cách nơi đây gần hai trăm dặm, lão hầu như không dám nghỉ ngơi mới đến được đây lúc này. Cũng may Tuần Phủ phu nhân là người đảm đang nên đã bảo lão đem theo một bộ quan phục nữa để thay.

Nghi lễ ra mắt đã xong, mọi người quay quần bên bàn tiệc. Rượu được vài tuần, Thiên Vũ hỏi Hoàng Tuần Phủ:

- Tình hình triều ca và sức khỏe của Hoàng Thượng như thế nào?

Ho Hoàng vòng tay đáp:

- Khải bẩm Vương Gia, hạ thần cũng đang định tâu với ngài rằng Hoàng Thượng ba ngày trước đã giáng chỉ thông tri cho các phủ huyện, nếu gặp Vương Gia thì phải mời người hồi kinh gấp. Nhưng không rõ việc gì.

Thiên Vũ nghiêm mặt nói:

- Nếu Hoàng Thượng đã có chỉ thì sáng mai ta lên đường sớm.

Đầu canh một tiệc mới tàn. Huyện lệnh Hành Dương mời Tuần Phủ về huyện đường nghỉ ngơi vì trời đã tối, họ Hoàng không thể về Trường Sa được.

Thấy gia đình và a hoàn đều là người mới, Thiên Vũ dặn Tất Khánh tìm gọi những người trước đây đã làm trong Lục gia trang trở lại.

Đêm ấy, Huệ Chi mới biết cảm giác Vương Phi trong căn phòng lộng lẫy của Ngũ Vương Gia.

- - - o O o - - -